

Sygn. akt II Ka 771/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Dariusza Ciobana

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r.

sprawy **T. S. (1), T. Ł., A. T. (1)**

oskarżonych z art. 91 § 3 kks w zb. z art. 65 § 3 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego T. S. (1) i obrońcę oskarżonych T. Ł. i A. T. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 14 sierpnia 2018 r. sygn. akt II K 576/17

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla zawarte w pkt XI orzeczenie o ściągnięciu równowartości pieniężnej przypadku; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty: od T. S. (1) w kwocie 1300 złotych, od T. Ł. w kwocie 960 złotych i od A. T. (1) w kwocie 350 złotych i wydatki postępowania odwoławczego w kwocie po 6,66 złotych.

Sygn. akt II Ka 771/18

UZASADNIENIE

T. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 20 lutego 2014r. o godz. 21:50 na trasie P. - T. pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z T. Ł. w samochodach marki A. (...) o nr rej. (...) oraz w samochodzie marki A. (...) nr rej. (...) przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 26 983 paczek papierosów marki P. (...), na których ciążyą należności celne w kwocie 17.522,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 518.886,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 412.894,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 105.992,00 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

II. w okresie od stycznia 2009r. do czerwca 2010r. nieustalonym samochodem osobowym z miejscowości B. do miejscowości S. i Z. woj. (...) przewiózł towar nieoznaczony znakami akcyzy, odsprzedając je mężczyźnie o imieniu R., wiedząc, że towar został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 144.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciążyą należności celne

w kwocie 187.259,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 1.551.226,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 1.179.104,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 372.122,00 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

III. w okresie od lipca 2012r. do czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. Ł., przewiózł samochodem osobowym z miejscowości B. do miejscowości Ś. woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając nieustalonemu odbiorcy, działając w ten sposób, że w okresie jednego roku, średnio raz w miesiącu przewoził towar akcyzowy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 10.000 paczek papierosów o których wiedział, że zostały sprowadzone na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 140.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciążyą należności celne w kwocie 64.512,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 2.253.368,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 1.799.000,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 454.368,00 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

IV. w okresie od lipca 2013r. do dnia 19.02.2014r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. Ł., przewiózł samochodem osobowym z miejscowości B. do miejscowości P. woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając mężczyźnie o imieniu D., działając w ten sposób, że w okresie jednego roku, średnio raz w miesiącu przewoził towar akcyzowy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 12.000 paczek papierosów o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 48.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciążyą należności celne w kwocie 29.436,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 846.855,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 173.415,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 173.415,00 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

T. Ł. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 20 lutego 2014r. w samochodach marki A. (...) o nr rej. (...) oraz w samochodzie marki A. (...) nr rej. (...) wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), na trasie P. - T. pow. (...) woj. (...), przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego w postaci 26.983 paczek papierosów marki P. (...), na których ciążyą należności celne w kwocie 17.522,00 zł oraz należności podatkowe małej wartości w kwocie 518.886,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 412.894,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 105.992,00 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

II. w okresie od lipca 2012r. do czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), przewiózł samochodem osobowym z miejscowości B. do miejscowości Ś. woj. (...) towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając nieustalonemu odbiorcy działając w ten sposób, że w okresie jednego roku, średnio raz w miesiącu przewoził towar akcyzowy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 10.000 paczek papierosów, o których wiedział, że zostały sprowadzone na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 140.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciążyą należności celne w kwocie: 64.512,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 2.253.368,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 1.799.000,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 454.368 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

III. w okresie od lipca 2013r. do dnia 19.02.2014r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), przewiózł samochodem osobowym z miejscowości B. w rejon miejscowości P. woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając nieustalonemu odbiorcy, działając w ten sposób, że w okresie jednego roku średnio raz w miesiącu przewoził towar akcyzowy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 12.000 paczek papierosów, o których wiedział, że zostały sprowadzone na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 48.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciążyą należności celne

w kwocie 29.436,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 846.855,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 673.440,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 173.415 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

A. T. (1) oskarżony był o to, że:

I. w dniu 20 lutego 2014 r. o godz. 21: 50 na trasie P. - T. pow. (...) woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., T. S. (1), T. Ł., pomagał przewieźć towar nieoznaczony znakami akcyzy, działając w ten sposób, że jadąc samochodem marki B. nr rej. (...) rozpoznawał trasę przejazdu ostrzegając o ewentualnych kontrolach drogowych T. Ł. i T. S. (1) przewożących w samochodach marki A. (...) o nr rej. (...) oraz w samochodzie marki A. (...) nr rej. (...), wyroby tytoniowe, o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 26.983 paczek papierosów marki P. (...), na których ciążyą należności celne w kwocie 17.522,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 518.886,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 412.894,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 105.992,00 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

II. w okresie od lipca 2013r. do dnia 19.02.2014r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. Ł. i T. S. (1) pomagał sześciokrotnie przewieźć z miejscowości B. do miejscowości P. oraz jej okolic woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy przeznaczony dla nieustalonych odbiorców, działając w ten sposób, że samochodami marki B. nr rej. (...), i marki S. (...) nr rej. (...) jadąc umożliwiał bezpieczny przejazd dla samochodów kierowanych przez T. Ł. i T. S. (1) transportujących wyroby tytoniowe, o których wiedział, że zostały sprowadzone na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 48.000 paczek papierosów nieustalanej marki, na których ciążyą należności celne w kwocie 29.436,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 846 855, 00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 673.440,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 173.415,00 zł, **to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. w zb. z art. 54 § 2 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.**

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2018 r., sygn. II K 576/17:

I. oskarżonego T. S. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2009r. do czerwca 2010r. nieustalonym samochodem osobowym z miejscowości B. do miejscowości S. i Z. woj. (...) przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy w ilości co najmniej 8000 paczek papierosów, odsprzedając je mężczyźnie o imieniu R., wiedząc, że towar został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 8000 paczek papierosów nieustalanej marki, na których ciążyą należności celne w kwocie 9425, 45 zł oraz należności podatkowe w kwocie 85 590, 67 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 65 505,78 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 20 084,89 zł to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za czyn ten na podstawie art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, zaś na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 40 (czterdzieści) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

- oskarżonego T. S. (1) w ramach zarzucanych mu w pkt I , III i IV aktu oskarżenia czynów uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2012r. do 20 lutego 2014r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. Ł., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu przewoził towary nieoznaczone znakami akcyzy przy czym;

- w okresie od lipca 2012r. do czerwca 2013r. przewoził z miejscowości B. do miejscowości Ś. woj. (...) towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając nieustalonym odbiorcy, działając w ten sposób, że w okresie jednego roku, średnio raz w miesiącu przewoził towar akcyzowy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 10.000 paczek papierosów o których wiedział, że zostały sprowadzone na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 140.000 paczek papierosów nieustalanej marki,

na których ciężą należności celne w kwocie 64.512,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 2.253.368,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 1.799 000,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 454.368,00 zł;

- w okresie od lipca 2013r. do dnia 19.02.2014r. przewoził samochodem osobowym z miejscowości B. do miejscowości P. woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając mężczyźnie o imieniu D., działając w ten sposób, że w okresie niepełnych ośmiu miesięcy, średnio raz w miesiącu przewoził towar akcyzowy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 12.000 paczek papierosów o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 48.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciężą należności celne w kwocie 29.436, 00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 846.855,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 673.440 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 173.415,00 zł;

- w dniu 20 lutego 2014r. o godz. 21:50 na trasie P. - T. pow. (...) woj. (...) przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 26 983 paczek papierosów marki (...), na których ciężą należności celne w kwocie 17.522,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 518.886,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 412.894,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 105.992,00 zł, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za czyn ten na podstawie art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, zaś na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu T. S. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s w zw. z art. 39 §1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 i § 4 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 k.k.s. orzeczone wobec oskarżonego T. S. (1) w pkt I wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny połączył i wymierzył wobec oskarżonego T. S. (1) karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w rozmiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 30 § 3 i 6 k.k.s. i art. 29 pkt 4 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci wyrobów tytoniowych w ilości 13 304 paczek papierosów marki P. (...) bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, zgodnie z wykazem dowodów rzeczowych nr (...)poz. 27, przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych w Placówce SG w D. zarządzając ich zniszczenie;

V. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. i art. 29 pkt 2 k.k.s. orzekł przepadek samochodu osobowego marki A. (...) o nr VIN: (...) opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...)poz.23;

VI. oskarżonego T. Ł. w ramach zarzucanych mu w pkt I, II i III aktu oskarżenia czynów uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2012r. do 20 lutego 2014r. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. (1), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy przy czym:

- w okresie od lipca 2012r. do czerwca 2013r. przewoził z miejscowości B. do miejscowości Ś. woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając nieustalonemu odbiorcy, działając w ten sposób, że w okresie jednego roku, średnio raz w miesiącu przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 10.000 paczek papierosów o których wiedział, że zostały sprowadzone na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 140.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciężą należności celne w kwocie 64.512,00 zł oraz należności podatkowe

w kwocie 2.253.368,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 1.799 000,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 454.368,00 zł,

- w okresie od lipca 2013r. do dnia 19.02.2014r. przewoził z miejscowości B. do miejscowości P. woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy odsprzedając mężczyźnie o imieniu D., działając w ten sposób, że w okresie niepełnych 8 miesięcy , średnio raz w miesiącu przewoził towar akcyzowy samochodem osobowym zabierając jednorazowo nie mniej niż 12.000 paczek papierosów o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 48.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciążyą należności celne w kwocie 29.436, 00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 846.855,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 673.440 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 173.415,00 zł,

- w dniu 20 lutego 2014r. na trasie P. - T. pow. (...) woj. (...), przewoził towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez ich przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego w postaci 26.983 paczek papierosów marki P. (...), na których ciążyą należności celne w kwocie 17.522,00 zł oraz należności podatkowe małej wartości w kwocie 518.886,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 412.894,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 105.992,00 zł, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za czyn ten na podstawie art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, zaś na podstawie art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu T. Ł. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 §2 kks wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. Ł. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 (dwóch) lat;

VIII. na podstawie art. 30 § 3 i 6 k.k.s. i art. 29 pkt 4 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci wyrobów tytoniowych w ilości 13 679 paczek papierosów marki P. (...) bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, zgodnie z wykazem dowodów rzeczowych nr(...)poz. 15, przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych w Placówce SG w D. zarządzając ich zniszczenie;

IX. na podstawie art. 30 § 3 k.k.s. i art. 29 pkt 2 k.k.s. orzekł przepadek samochodu osobowego marki A. (...) o nr VIN: (...) opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...)poz.6;

X. oskarżonego A. T. (1) w ramach zarzucanych mu w pkt I i II aktu oskarżenia czynów uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2013r. do 20 lutego 2014r. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu w zamiarze, aby T. Ł. i T. S. (1) dokonali czynu zabronionego pomógł przewieźć, przy czym:

- w okresie od lipca 2013r. do dnia 19.02.2014r. pomagał pięciokrotnie przewieźć z miejscowości B. do miejscowości P. oraz jej okolic woj. (...), towar nieoznaczony znakami akcyzy przeznaczony dla nieustalonych odbiorców, działając w ten sposób, że samochodami marki B. nr rej. (...), i marki S. (...) nr rej. (...) jadąc umożliwiał bezpieczny przejazd dla samochodów kierowanych przez T. Ł. i T. S. (1) transportujących wyroby tytoniowe, o których wiedział, że zostały sprowadzone na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci nie mniej niż 48.000 paczek papierosów nieustalonej marki, na których ciążyą należności celne w kwocie 29.436,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie 846.855,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 673.440,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 173.415,00 zł:

- w dniu 20 lutego 2014 r. o godz. 21: 50 na trasie P. - T. pow. (...) woj. (...) pomagał przewieźć towar nieoznaczony znakami akcyzy, działając w ten sposób, że jadąc samochodem marki B. nr rej. (...) rozpoznawał trasę przejazdu ostrzegając o ewentualnych kontrolach drogowych T. Ł. i T. S. (1) przewożących w samochodach marki A. (...) o nr rej. (...) oraz w samochodzie marki A. (...) nr rej. (...), wyroby tytoniowe, o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 26.983 paczek papierosów marki P. (...), na których ciążyą należności celne w kwocie 17.522,00 zł oraz należności podatkowe w kwocie

518.886,00 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 412.894,00 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 105.992,00 zł, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i za czyn ten na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 91 § 3 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierzył oskarżonemu A. T. (1) karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równą kwocie 70 (siedemdziesiąt) złotych;

XI. na podstawie art. 32 § 1, 2 i 3 k.k.s. orzekł środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów:

- w wysokości 46.000 zł od oskarżonego T. S. (1) za czyn z pkt II aktu oskarżenia,
- w wysokości 1.400.000 zł solidarnie od oskarżonych T. S. (1) i T. Ł. za czyny odpowiednio z pkt III i II aktu oskarżenia,
- w wysokości 522.720 złotych solidarnie od oskarżonych T. S. (1), T. Ł. i A. T. (1) za czyny odpowiednio z pkt IV, III i II aktu oskarżenia;

XII. zwolnił oskarżonych T. S. (1), T. Ł. i A. T. (1) od opłat, zaś powstałe w sprawie wydatki przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonych T. Ł. i A. T. (1) oraz oskarżony T. S. (1) osobiście.

Obrońca oskarżonych T. Ł. i A. T. (1) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1) art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie przez Sąd z urzędu dowodu z dokumentów w postaci komunikatów oraz z nagrań rozmów telefonicznych znajdujących się w aktach sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Białej Podlaskiej, sygn. akt II K 330/16. pomimo że Sąd miał wiedzę w tym zakresie, z uwagi na to, że akta sprawy o sygn. II K 330/16 były dołączone do akt niniejszej sprawy, zaś ze względu na to, że zakres przedmiotowy obu spraw jest częściowo tożsamy, przeprowadzenie powyższych dowodów mogłoby mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy;

2) art. 186 § 1 k.p.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. poprzez odstąpienie od przesłuchania świadka M. S. na rozprawie w dniu 26 lutego 2018 r., w sytuacji gdy świadek ten miał prawo odmowy złożenia zeznań tylko w takim zakresie, w jakim zeznania te miały dotyczyć jego brata - oskarżonego T. S. (1) nie zaś w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, niebędących osobami najbliższymi dla świadka;

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym naruszeniu zasady obiektywizmu poprzez:

a) bezzasadne uznanie, że wyjaśnienia oskarżonego T. S. (1) złożone w dniu 22 lutego 2014 r. zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności oraz uznanie ich za podstawowy dowód pozwalający przypisać winę wszystkim oskarżonym w sprawie, pomimo że wyjaśnienia T. S. (1) z dnia 22 lutego 2014 r. pozostają w sprzeczności z pozostałymi dowodami, w szczególności z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych w sprawie, ponadto - mając na uwadze treść, jak i okoliczności złożenia powyższych wyjaśnień - istnieją uzasadnione wątpliwości co do zapewnienia oskarżonemu swobody wypowiedzi podczas ich składania, a jednocześnie oskarżony T. S. (1) jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego (konfrontacje z T. Ł., A. T. (1) oraz M. S.), a następnie przed Sądem, zakwestionował prawdziwość przedmiotowych wyjaśnień;

b) bezzasadne uznanie, że swoboda wypowiedzi oskarżonego T. S. (1) podczas przesłuchania w dniu 22 lutego 2014 r. została potwierdzona zeznaniami funkcjonariuszy Straży Granicznej, tj. W. G., A. T. (2) oraz J. S., podczas gdy zeznania powyższych świadków zawierają niejasności i sprzeczności, większość z przesłuchanych

funkcjonariuszy w niniejszym postępowaniu nie pamiętała okoliczności powyższego przesłuchania ani nie kojarzyła osób oskarżonych, a jednocześnie nie sposób uznać za obiektywne zeznania funkcjonariuszy w przedmiocie zapewnienia oskarżonemu swobody wypowiedzi podczas przesłuchania, skoro występowali oni w tym przesłuchaniu w charakterze przesłuchujących;

c) bezzasadne uznanie, że swoboda wypowiedzi oskarżonego T. S. (1) podczas przesłuchania w dniu 22 lutego 2014 r. została potwierdzona zeznaniami funkcjonariuszy Straży Granicznej - A. Ł. i K. W., podczas gdy świadkowie ci byli obecni jedynie przy zatrzymaniu oskarżonych, nie zaś przy ich przesłuchaniu;

d) bezzasadną odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. Ł. - poza twierdzeniem, że w dniu 20 lutego 2014 r. przewoził papierosy;

e) bezzasadne uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego A. T. (1) w zakresie, w jakim nie przyznaje się do popełnienia zarzuczanych czynów;

f) bezpodstawne przyjęcie, że w okresie od lipca 2013 r. do dnia 19 lutego 2014 r. odbiorcą, któremu miał być odsprzedawany towar nieoznaczony znakami akcyzy była osoba o imieniu (...), w sytuacji gdy Sąd nie dokonał żadnych ustaleń w tym zakresie, zaś w uzasadnieniu wyroku brak jest jakichkolwiek wyjaśnień dotyczących omawianej kwestii, a co za tym idzie ustalenia Sądu w tym zakresie są dowolne;

g) bezpodstawne przyjęcie, że czyny popełnione przez oskarżonych T. S. (1) i T. Ł. w okresach od lipca 2012 r. do czerwca 2013 r. obejmowały 1 rok, licząc od miesiąca lipca 2012 r. włącznie do miesiąca czerwca 2013 r. włącznie, w sytuacji gdy Sąd w żaden sposób nie wyjaśnił, na jakiej podstawie przyjął taki a nie inny sposób obliczenia powyższego okresu przyjmując, że okres ten wynosi 1 rok a nie 11 miesięcy pomimo, że ma to istotny wpływ na rozmiar przestępczej działalności oskarżonych w powyższym okresie;

h) bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony A. T. (1) pilotował oskarżonych T. S. (1) i T. Ł. łącznie 6 razy, tj. pięciokrotnie w okresie od lipca 2013 r. do dnia 19 lutego 2014 r. oraz w dniu 20 lutego 2014 r. o godz. 21:50 na trasie P.-T., w sytuacji gdy okoliczność ta nie wynika z wyjaśnień T. S. (1) z dnia 22 lutego 2014 r. ani z żadnego innego przeprowadzonego w sprawie dowodu, a co za tym idzie ustalenia Sądu w tym zakresie są dowolne;

- co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegającego na uznaniu, że oskarżony T. Ł. oraz oskarżony A. T. (1) popełnili zarzucone im czyny opisane w akcie oskarżenia, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie brak jest dowodów pozwalających na przypisanie winy oskarżonym T. Ł. oraz A. T. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonych T. Ł. oraz A. T. (1) od popełnienia zarzuczonych im czynów, ewentualnie
- uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Oskarżony T. S. (1) wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k., 5 k.p.k., 410 k.p.k., 424 k.p.k., wynikającej z jednostronnej oceny dowodów i rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, bowiem Sąd I instancji w treści uzasadnienia wyroku nie odniósł się do kwestii nie obdarzenia wiarą wyjaśnień oskarżonego T. S. (1) złożonych w dalszym toku postępowania oraz nie wskazał powodów obdarzenia wiarą pierwszych wyjaśnień oskarżonego, w sytuacji gdy te złożone w trakcie postępowania przygotowawczego nie znajdują odzwierciedlenia w innych dowodach,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obraby przepisów postępowania (zwłaszcza art. 2 § 2, art. 4, art., art. 7 i 410 k.p.k.), który to błąd polegał na:

- uznaniu, iż oskarżony T. S. (1) wielokrotnie działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu przewoził samochodem osobowym towar nieoznaczony znakami skarbowymi akcyzy, następnie sprzedając je nieustalonemu odbiorcy, w sytuacji gdy brak było jakichkolwiek dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego,

- dokonaniu przez Sąd jednostronnej, dowolnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego T. S. (1) i rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwość na niekorzyść oskarżonego, poprzez zaniechanie oceny tych wyjaśnień w powiązaniu z innymi dowodami, oraz nie dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego zgodnie z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym i ustalenie stanu faktyczny jedynie w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego z dnia 22 lutego 2014r.

- obrazę prawa materialnego tj. art. 32 § 1 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 4 k.k.s. poprzez niesłuszne orzeczenie środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów, podczas gdy przypadek dotyczył przedmiotów których wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione;

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Tylko osobista apelacja oskarżonego T. S. (1) i jedynie w części, dotyczącej pkt XI wyroku i orzeczonego środka karnego okazała się zasadna, w pozostałym zakresie obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że sprawa niniejsza do kontroli instancyjnej trafiła już po raz drugi. Wyrok wydany w sprawie uprzednio został uchylony, a sprawa przekazana sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – **w całości** co do oskarżonych T. S. (1), T. Ł. i A. T. (1). Wyrok w części uniewinniającej M. S. nie został przez oskarżyciela zaskarżony na niekorzyść tego oskarżonego i uprawomocnił się. Podkreślenie to jest istotne ze względu na zarzut apelacji obrońcy oskarżonych T. Ł. i A. T. (1), dotyczący obrazy art. 17 § 1 pkt 7 kpk, nie wskazany wprost w petitum skargi, ale przemycony na ostatniej stronie uzasadnienia. Skarżący podniósł, że żadna ze stron nie zaskarżyła wyroku w części, dotyczącej czynu, zarzuconego każdemu z oskarżonych w pkt I zarzutów, ich dotyczących (a więc czynu z 20 lutego 2014 r.), wobec czego wyrok w tej części uprawomocnił się, a Sąd I instancji procedując w tym zakresie ponownie, dopuścił się naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej. Zarzut ten wynika w ocenie Sądu odwoławczego z pobieżnej jedynie analizy wyroku, uchylającego poprzednie orzeczenie Sądu I instancji, pomijającej treść stanowiącego przeciw jego integralną część uzasadnienia. Pomijając wskazaną wcześniej treść tego wyroku, traktującą o przekazaniu w całości sprawy trzech oskarżonych do ponownego rozpoznania, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu tym na str. 20-21 obszernie i klarownie wywiódł, dlaczego również mimo braku zaskarżenia w tej części wyrok I instancji musiał zostać uchylony wobec tych oskarżonych w całości. Stąd też Sąd ponownie rozpoznający sprawę miał nie tylko prawo, ale i obowiązek rozpoznać sprawę w zakresie tego czynu. Przy tym zauważyć należy, że obrońca przy ponownym rozpoczęciu przewodu sądowego, wg treści protokołu rozprawy głównej z dnia 26.02.2018 r. nie kwestionował dopuszczalności procedowania w zakresie tego czynu.

Zasadniczy zarzut obu apelacji sprowadza się do obrazy art. 7 kpk poprzez błędną ocenę dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego T. S. (1) z dnia 22 lutego 2014 r. Już uprzednio w uzasadnieniach wydanych wyroków podkreślano, że wyjaśnienia te stały się podwaliną ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, a Sąd Okręgowy w Siedlcach uchylając poprzedni wyrok pierwszoinstancyjny podkreślał znaczenie prawidłowej, wnikliwej i krytycznej oceny tego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności potrzebę oceny, czy dowód ten daje podstawy do dokonania ustaleń faktycznych, pozwalających na weryfikację tez aktu oskarżenia. W ocenie Sądu odwoławczego w obecnym składzie Sąd Rejonowy w Węgrowie sprostował w tym zakresie wymogom art. 7 kpk i nie popełnił w rozumieniu tego przepisu żadnych błędów w ocenie przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów, które poddał wszechstronnej i trafnej ocenie, odnosząc się do nich w uzasadnieniu w sposób pozwalający na dokonanie kontroli instancyjnej. Sąd kierował się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego

rozumowania, uwzględniając przy tym wszystkie ustalone okoliczności, świadczące zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych. Skarżący nie wykazali, by rozważania Sądu w tym zakresie były niepoprawne. Prócz powtarzanych twierdzeń o ich ogólnikowości, lakoniczności czy o niesprecyzowanych wewnętrznych sprzecznościach, w żaden sposób nie wykazali, by wyjaśnienia T. S. z dnia 22 lutego 2014 r. takimi wadami były obciążone – wręcz przeciwnie, były one na tyle szczegółowe i konkretne, by pozwolić na dokonanie (nawet jeśli ograniczonych względem aktu oskarżenia) stanowczych ustaleń faktycznych. W pełni przekonująco Sąd Rejonowy wykazał, dlaczego uznał, że były to wyjaśnienia spontaniczne i dobrowolne – przykładowo tylko wskazać można, że właśnie wskazywany jako przykład braku logiki czy dowód niedobrowolności fragment, w którym oskarżony ten podał, iż w samochodzie pilotującym jechał również jego brat, dowodzi swobody wyjaśnień. Wszak T. S. (1) już po zakończeniu przesłuchania wskazał, że M. S. był w samochodzie, kierowanym przez A. T. (1) – nie podał, że uczestniczył on w przestępczym procederze, nie był też o to dopytywany, nikt nie nakłonił go, by obciążyć go winą, ale też nikt z przesłuchujących nie miał podstaw, by akurat o niego pytać, jako że nie został on zatrzymany w dniu 20 lutego 2014 r., co świadczy wybitnie o spontaniczności wypowiedzi chociażby w tym zakresie, a i całościowo – skoro oskarżony z własnej inicjatywy wspominał o tym po zakończeniu przesłuchania, wynika z tego jednoznacznie, że nie czuł się niekomfortowo, nie odczuwał żadnego przymusu, bo wówczas w naturalny sposób ograniczałby swoje wypowiedzi. Nawet jeśli kontestowane w apelacji zeznania świadków nie mogły wprost i bezpośrednio potwierdzać swobody składania tych wyjaśnień (bo nie mogły dotyczyć jego wewnętrznych procesów myślowych), słusznie Sąd Rejonowy uznał, że co do zasady ją potwierdzały – jeśli dotyczyły tego, co poprzedzało lub towarzyszyło ich złożeniu i wskazywały na brak okoliczności, które swobodę tę mogłyby choćby ograniczać. Prostą konsekwencją uznania tych wyjaśnień za swobodne, z uwzględnieniem faktu, że oskarżony nie miał żadnego interesu, by bezpodstawnie obciążać siebie czy inne osoby – także za szczerę i godną wiary, było uznanie jego depozycji z rozprawy, gdy im zaprzeczał, za niewiarygodne i nie było tu konieczności szczegółowego uzasadniania, dlaczego oskarżony wyjaśniając na rozprawie i usiłując znieść konsekwencje szczerości w czasie składania pierwszych wyjaśnień względem siebie i kolegów, na wiarę nie zasługuje. Powyższe dotyczy również oceny wyjaśnień pozostałych oskarżonych, przeczących treści wyjaśnień współoskarżonego, uznanych za prawdziwe.

Nie można było uznać za zasługujący na akceptację zarzutu apelacji obrońcy oskarżonych T. i Ł., dotyczący obrazy art. 186 § 1 kpk i art. 182 § 1 kpk poprzez nieprzesłuchanie jako świadka M. S.. Ponownie zauważając, że wg protokołu rozprawy głównej obrońca nie wykazywał inicjatywy w tym zakresie, by wykazać dopuszczalność jego przesłuchania, jak również, że jako skarżący nie wskazał nawet, jaki wpływ na treść orzeczenia mogłyby mieć zeznania tego świadka, który jako oskarżony nie przyznawał się przecież do zarzutu, stwierdzić należy, że Sąd I instancji postąpił w pełni prawidłowo, zważywszy na fakt, że wszyscy oskarżeni mieli postawione zarzuty działania wspólnie i w porozumieniu i pytanie świadka o ewentualne działania oskarżonych Ł. i T. musiałyby rzutować na sytuację procesową T. S. (1), co do którego był on uprawniony do całkowitej odmowy składania zeznań.

Za podobnie nielojalny, ale też nieuargumentowany i w konsekwencji niezasadny należało uznać zarzut, dotyczący obrazy art. 167 kpk. Skarżący mając dostęp do załączonych akt sprawy II K 330/16 Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej, nie wnioskował o załączenie wskazywanych w apelacji jako rzekomo istotne, dokumentów z akt tej sprawy, które należałoby zaliczyć w poczet materiału dowodowego w sprawie niniejszej, nie wskazując w najmniejszym nawet stopniu, jakie konkretnie znaczenie dla rozstrzygnięcia miałyby one mieć.

Chybionym był również zarzut obrazy art. 4 kpk. Naruszenie treści tego przepisu jako zawierającego jedynie ogólną dyrektywę, nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej. Aby zarzut z zakresu naruszenia art. 4 kpk mógł być uznany za zasadny, niezbędne jest wykazanie naruszenia przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania. W przedmiotowej sprawie skarżący nie podołał w/w obowiązki.

Zdaniem Sądu Okręgowego, bezzasadne było podnoszenie przez skarżącego jednoczesnej obrazy art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk. Zarzuty te mają charakter rozłączny i wzajemnie się wykluczają. Zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 kpk, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. W orzecznictwie problematyka wzajemnych relacji art. 7 kpk i art. 5 § 2 kpk była wielokrotnie

rozważana. Wskazuje się nawet, iż apelacja skonstruowana w ten sposób, podnosząca równocześnie w/w zarzuty, pozostaje w sprzeczności z zasadami racjonalnego rozumowania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 06 października 2015 r., sygn. II AKa 127/15, LEX nr 1927523). Prawidłowo zebrane i ocenione dowody pozwoliły Sądowi I instancji na dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych. Skarżący nie zauważają, że właśnie wynikiem tej krytycznej oceny kwestionowanych wyjaśnień T. S. były istotne ograniczenia ilościowe w zmienionym opisie czynów. Sąd nie miał tu wątpliwości, które mógłby i musiałby rozstrzygać w jakimkolwiek kierunku – stwierdził, że zgromadzone dowody pozwalają na dokonanie takich minimalnych ustaleń i takich dokonał. Nie pozostały więc po dokonaniu oceny dowodów żadne wątpliwości i Sąd I instancji nie rozstrzygnął ich na niekorzyść oskarżonych. Dotyczy to również dokonania na podstawie tych wyjaśnień ustaleń, że istniał odbiorca papierosów o imieniu D., ustaleń co do sześciokrotnego (łącznie) „pilotowania” T. S. (1) przez A. T. i ustalenia, że okres roku, trwający od lipca do czerwca, to okres 12, a nie 11 miesięcy, tak jak tydzień, trwający od poniedziałku do niedzieli, to 7, a nie 6 dni.

Prawidłowa ocena dowodów doprowadziła Sąd I instancji do prawidłowych ustaleń faktycznych. Na akceptację zasługują wyciągnięte z nich przez Sąd meriti wnioski i wskazane na ich poparcie argumenty, jasno i logicznie przedstawione w spełniającym w ocenie Sądu odwoławczego wymogi art. 424 kpk uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy wbrew zarzutom nie dopuścił się żadnego z wymienionych w apelacjach naruszeń przepisów postępowania karnego i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd I instancji zachowując nakazany ustawą obiektywizm, prawidłowo ustalony stan faktyczny właściwie ocenił pod względem prawnym oraz zastosował wobec oskarżonych adekwatne środki oddziaływania karnego (za wyjątkiem, o którym poniżej), a swoje stanowisko należycie uzasadnił. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy sprostował wymogom treści art. 410 kpk, zaś skarżący, wbrew potrzebie uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, płynącej z tych przepisów, eksponują wyłącznie okoliczności korzystne dla oskarżonych. Obraza przepisu art. 410 kpk zachodzi, gdy Sąd ferując wyrok opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się tylko na części ujawnionego materiału. Żadna z tych sytuacji procesowych nie zaistniała w przedmiotowej sprawie. Powiązanie przez skarżących obrazy treści przepisu art. 410 kpk z naruszeniem art. 7 kpk również oceniono jako pozbawione merytorycznych podstaw. Oczywiście pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 r., sygn. II AKa 285/17, Legalis Numer 1714231).

Chybionym był również zarzut obrazy art. 4 kpk. Naruszenie treści tego przepisu jako zawierającego jedynie ogólną dyrektywę, nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej. Aby zarzut z zakresu naruszenia art. 4 kpk mógł być uznany za zasadny, niezbędne jest wykazanie naruszenia przepisu procesowego o bardziej szczegółowym charakterze, zawierającego konkretny nakaz lub zakaz, który został zignorowany, opacznie zrozumiany lub nie doszło do jego zastosowania. W przedmiotowej sprawie skarżący nie podolał w/w obowiązкови. Sąd zaś zgodnie z wymogiem art. 4 kpk badał i rozważał wszystkie okoliczności sprawy, nie pomijając tych dla oskarżonych korzystnych.

Biorąc pod uwagę kategorię zarzutów podniesionych w obu apelacjach, przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie miał podstaw, by na skutek ich treści odnieść się do rodzaju i wymiaru kar, orzeczonych wobec oskarżonych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17, Legalis Numer 1728581). Za zasadny należało jednak uznać zarzut naruszenia prawa materialnego, mianowicie art. 32 § 1 kks w zw. z art. 29 pkt 4 kks. W pkt XI wyroku Sąd na tej podstawie orzekł wobec wszystkich oskarżonych (niezależnie od orzeczenia na podstawie m.in. art. 29 § 4 kks przepadku zabezpieczonych w dniu 20 lutego 2014 r. papierosów) środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, wskazując w uzasadnieniu, że dotyczy on papierosów, przewiezionych we wcześniejszych okresach. Art. 32 § 1 kks przewiduje zaś, że w razie niemożności orzeczenia w całości albo w części przepadku, o którym mowa w art. 29, gdy przedmiot został zniszczony, zgubiony, ukryty lub z innych przyczyn faktycznych lub prawnych nie może być objęty w posiadanie, sąd orzeka środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przepadku przedmiotów, **chyba że przepadek dotyczy przedmiotów**

określonych w art. 29 pkt 4, a więc „przedmiotów, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione”. Przepis ten wprost wyklucza więc orzeczenie wskazanego środka karnego co do równowartości papierosów bez akcyzy, których fizycznego przypadku nie można orzec. Jest oczywiste, że sprawcy nie powinni korzystać z owoców przestępstwa, ale na tę okoliczność ustawodawca przewidział w art. 33 § 1 kks inny środek karny - przypadek korzyści majątkowej, niepodlegającej przypadkowi przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1 lub 4, jaką sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa skarbowego (przy czym w razie niemożności orzeczenia środka karnego przypadku korzyści majątkowej orzeka się środek karny ściągnięcia jej równowartości pieniężnej) i Sąd Rejonowy ten właśnie środek winien wobec oskarżonych zastosować. Jest to jednak środek inny rodzajowo i kwotowo (wartość uzyskanej korzyści rzadko jest równa wartości przedmiotów), a przy zaskarżeniu orzeczenia wyłącznie na korzyść oskarżonych, przy stwierdzeniu bezzasadności zastosowania środka ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów, Sąd nie mógł zaskarżonego wyroku w tym zakresie zmienić, eliminując środek zastosowany niezgodnie z prawem, za to stosując ponad orzeczenie i wbrew kierunkowi zaskarżenia inny środek karny. Dlatego też Sąd Okręgowy uchylił zawarte w pkt XI zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie o wskazanym środku karnym informację o jednostce

- i to - mimo iż apelację w tym zakresie złożył tylko oskarżony T. S. (1) – poprzez art. 435 kpk, w całości również w stosunku do pozostałych oskarżonych (jako że „sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych”).

Z powyższych względów, nie dostrzegając podstaw do dalszych ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w Siedlcach utrzymał go w mocy. O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 631 kpk.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.